

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **Mgr. J. S.**, zastoupen Mgr. Danielem Jankaničem, advokátem se sídlem Lazarská 11/6, Praha 2, proti žalované: **České dráhy, a.s.**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí předsedy představenstva společnosti České dráhy, a.s. ze dne 26. 7. 2016, č.j. 57989/2016-KMP,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy představenstva společnosti České dráhy, a.s. ze dne 26. 7. 2016, č.j. 57989/2016-KMP, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Daniela Jankaniče, advokáta.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou dne 31. 8. 2016 u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí předsedy představenstva společnosti České dráhy, a.s. ze dne 26. 7. 2016, č.j. 57989/2016-KMP (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 8. 7. 2016, č.j. 323/2016-KMP, jímž byla odmítnuta

žalobcova žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), ze dne 30. 11. 2015, a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. V žádosti o informace žalobce požadoval poskytnutí informací souvisejících s veřejnou zakázkou s názvem „*Náhradní autobusová doprava na trati č. X v úseku V. – T. v období od 19. 9. 2015 do 12. 11. 2015*“, jejímž zadavatelem je žalovaná.

- [2] Žalobce v podané žalobě shrnul průběh řízení, kdy podal žádost o informace, tato byla následně odmítnuta, poté bylo nadřízeným správním orgánem k odvolání žalobce rozhodnutí o odmítnutí zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, aby tento opakovaně vydal nové rozhodnutí o odmítnutí žádosti založené vždy na prakticky stejných důvodech. Celkem bylo vydáno do dne podání žaloby již pět odmítavých rozhodnutí, které byly následně odvolacím orgánem zrušeny.
- [3] Žalobce namítal, že přístup, jakým žalovaná nakládá s jeho žádostí, lze označit za obstrukční jednání, které je v rozporu s účelem a smyslem zákona č. 106/1999 Sb. Žalobce proto nevyčkal dalšího odmítavého rozhodnutí a jeho opětovného zrušení a rovnou podal správní žalobu. Na podporu tohoto postupu žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (usnesení ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012-62, rozsudek ze dne 28. 1. 2015, č.j. 6 As 113/2014-35).
- [4] Žalobce dále uvedl, že žádostí o informace se domáhal poskytnutí následujících informací souvisejících s výše označenou veřejnou zakázkou: a) dokladů z nabídky uchazeče KAD spol. s r.o. podané na veřejnou zakázku, kterými uchazeč prokazoval splnění kvalifikačních předpokladů; b) protokolu o posouzení kvalifikace uchazečů o veřejnou zakázku ze dne 3. 9. 2015; c) písemného objasnění předložených informací či dokladů k prokázání kvalifikace uchazeče KAD spol. s r.o., doručeného povinnému subjektu dne 8. 9. 2015 v 9:47 hod. (včetně všech příloh); d) protokolu o dokončení posouzení kvalifikace uchazečů o veřejnou zakázku ze dne 8. 9. 2015; e) písemného vysvětlení nabídky uchazeče KAD spol. s r.o., doručeného povinnému subjektu dne 10. 9. 2015 v 11:11 hod. (včetně všech příloh). Žalovaná jako důvody odmítnutí poskytnutí požadovaných informací uvedla následující: 1) ustanovení § 80 odst. 3 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), je speciálním ustanovením rozšiřujícím výčet důvodů pro odmítnutí žádosti obsažený v zákoně č. 106/1999 Sb.; 2) žádost je dotazem na názory, dotazem na budoucí rozhodnutí a předpokládá vytváření nových informací povinným subjektem; 3) poskytnutím požadovaných informací by bylo zasaženo do soukromí třetích osob, došlo by ke sdělení osobních údajů těchto osob; 4) požadované informace jsou informacemi vzniklými bez použití veřejných prostředků, které byly předány osobou, jíž takovou povinnost zákon neukládá, a zároveň nesdělila, že s poskytnutím informací souhlasí; 5) požadované informace jsou obchodním tajemstvím.
- [5] Žalobce dále uvedl, že důvody 1), 2) a 3) byly uvedeny v odůvodnění prvního a druhého odmítavého rozhodnutí, důvody 4) a 5) pak žalovaná uváděla zejména ve třetím, čtvrtém a pátém odmítavém rozhodnutí. Konstatoval, že za součást odůvodnění odmítavých rozhodnutí nelze považovat skutečnost zmíněnou v prvním ze zrušujících rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 11. 1. 2016, č.j. 55072/2016-025, ve kterém bylo správnímu orgánu I. stupně uloženo „*odůvodnit, v jakých ohledech a jakým způsobem se požadované informace vztahují k probíhajícímu řízení u ÚOHS, na něž se povinný subjekt odvolává.*“ Žalovaná dle žalobce nikdy nedala najevo, že by jakékoliv probíhající řízení

bylo důvodem pro odmítnutí žádosti, naopak v následujícím odmítavém rozhodnutí uvedla, že „netrvá na své původní argumentaci, podle které odmítl vydat požadované dokumenty, protože probíhalo správní řízení u ÚOHS.“ Žalobce dále uvedl, že za důvod pro odmítnutí žádosti nepovažuje ani odkaz žalované na ustanovení § 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., jež byl uplatněn bez jakékoliv bližší konkretizace.

- [6] Žalobce následně uplatnil námitky do jednotlivých důvodů pro odmítnutí žádosti. K důvodu 1) – argumentace ustanovením § 80 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách – žalobce namítal, že toto ustanovení nezakládá zvláštní důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, což vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č.j. 1 As 28/2010. Žalovaná tak dle žalobce postupovala vědomě v rozporu se zákonem i jeho výkladem, který poskytl Nejvyšší správní soud.
- [7] K důvodu 2) – žádost je dotazem na názory, na budoucí rozhodnutí atd. – žalobce namítal, že nikdy nežádal žalovanou o „*právní analýzu, hodnocení či zpracování smluv a podání*“, proti čemuž se žalovaná ohrazovala. Žádost dle žalobce jasně odkazuje na konkrétní dokumenty, z nichž všechny byly v době podání žádosti vypracovány, neboť se týkaly veřejné zakázky, jejíž dodavatel byl v době podání žádosti vybrán a zakázka byla plněna.
- [8] K důvodu 3) – zásah do soukromí třetích osob, poskytnutí jejich osobních údajů – žalobce namítal, že žalovaná disponovala výslovnou právní úpravou (ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb.) ukládající jí závazný postup při poskytování listin, o nichž se domnívá, že obsahují osobní údaje, jednak jejím vyčerpávajícím a jednoznačným judikatorním výkladem (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č.j. 7 As 20/2013-23, a ze dne 28. 3. 2008, č.j. 3 As 13/2007-75), přesto žádost odmítla.
- [9] K důvodu 4) – požadované informace jsou informacemi vzniklými bez použití veřejných prostředků atd. – žalobce namítal, že tento důvod nemůže být považován za relevantní ve vztahu ke všem požadovaným dokumentům, jelikož se jednalo mimo jiné o protokoly vypracované zadavatelem v rámci zadávacího řízení na veřejnou zakázku, tedy o informace zjevně vzniklé v souvislosti s využitím veřejných prostředků a nepocházející od třetích osob. Dále uvedl, že uchazeči o plnění veřejné zakázky svou účastí v řízení dostatečně projeví svůj souhlas seznámit s poskytnutými údaji nejen zadavatele a ostatní uchazeče, ale rovněž veřejnost, která požívá práva kontrolovat vynakládání veřejných financí. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č.j. 10 As 59/2014-41.
- [10] K důvodu 5) – obchodní tajemství – pak žalobce namítal, že v průběhu řízení byl seznámen s celou řadou úvah souvisejících se zákonnými znaky obchodního tajemství, přičemž mu byl poskytnut exkurz do právní úpravy obchodního tajemství v evropských i exotických zemích, avšak žalovaná v žádném ze svých rozhodnutí neobjasnila, jakým způsobem mají být znaky obchodního tajemství naplněny v projednávané věci.
- [11] Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a zároveň aby žalované nařídil, aby žalobci poskytl informace dle jeho žádosti ze dne 30. 11. 2015.
- [12] Žalovaná v písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 6. 10. 2016 navrhla její zamítnutí. Úvodem konstatovala, že v mezidobí bylo vydáno rozhodnutí ÚOHS, a to ve prospěch žalované, a proto již netrvá na své původní argumentaci, podle které odmítla vydat požadované dokumenty, protože probíhalo správní řízení u ÚOHS.

- [13] K důvodu 1) pro odmítnutí žádosti žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 3 As 66/2015-30. K námitce žalobce, že se nejedná o dokumenty pořízené osobou, která není povinná podle zákona, žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č.j. 10 As 59/2014-41, přičemž v daném případě se informace neposkytne, neboť osoba, jež informaci předala, neměla k jejímu předání povinnost uloženou zákonem, a ani nesdělila, že s poskytnutím informací souhlasí. V této souvislosti pak odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012, č.j. 9 As 101/2011-108. K námitce, že se nejedná o obchodní tajemství, pak žalovaná uvedla, že u požadovaných informací se jedná nepochybně o obchodní tajemství. Uvedla, že všechny žalobcem požadované informace mají povahu obchodních informací, neboť informace v nich obsažené jsou převážně technické povahy a povahy obchodní. Následně žalovaná podrobně s odkazem na právní úpravu, judikaturu a odbornou literaturu poskytla výklad pojmu „*obchodní tajemství*“.
- [14] K námitce obstrukčního jednání z její strany uvedla, že ze spisového materiálu však vyplývá, že žalobce se obrátil na žalovanou celkem 7x. Uvedla, že ze strany žalobce se jedná jednoznačně o šikanózní jednání tak, jak vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové sp.zn. 52A 76/2014-97, a jako taková by žaloba měla být bez dalšího odmítnuta podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť zneužití práva nepoživá právní ochrany.
- [15] Dále uvedla, že přestože žalobce podal správní žalobu, nadále pokračuje ve správním řízení podle zákona č. 106/1999 Sb., a ke dni vyjádření žalované ke správní žalobě již bylo opětovně vydáno další rozhodnutí žalované. Podle ustanovení § 48 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak žalobce v okamžiku podání správní žaloby již neměl pokračovat v řízení podle zákona č. 106/1999 Sb., čímž je dle žalované naplněna podmínka litispendence, a proto by měla být žaloba zamítnuta.
- [16] Žalovaná dále uvedla, že žalobce podal žalobu proti rozhodnutí druhostupňového orgánu, který jej nijak nezkrátil na jeho právech, naopak mu dal za pravdu a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil. Zároveň tak nadřízený správní orgán nerozhodl o poskytnutí informace právě z důvodu, aby nedošlo ke střetu zájmů a ponechal poskytnutí informace na věcně a místně příslušném správním orgánu I. stupně.
- [17] Závěrem svého vyjádření žalovaná konstatovala, že se jedná podle ustanovení § 46 s.ř.s. o šikanózní žalobu, přičemž se dále jedná o žalobu na věcně a místně nepříslušnou osobu podle ustanovení § 10 a § 11 správního řádu, neboť směřuje na druhostupňový orgán, který nevydal zamítavé rozhodnutí. Dále uvedla, že v dané věci nebylo správní řízení ukončeno, protože správní orgán I. stupně v současné době opětovně vydává další rozhodnutí, proti kterému jsou možné řádné opravné prostředky. Dle žalované se tak jedná o nicotnou správní žalobu.
- [18] Žalobce podal k vyjádření žalované repliku ze dne 2. 11. 2016, ve které uvedl, že žalovaná ve své praxi pokračuje i po podání žaloby a celkem žádost žalobce odmítla již sedmkrát. Uvedl, že žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě prakticky doslovně opakuje svá (lichá) tvrzení, na nichž navzdory zrušujícím rozhodnutím odvolacího orgánu setrvává v průběhu celého řízení. Opětovně označil za irelevantní tvrzení, že již bylo vydáno rozhodnutí ÚOHS, na něž žalovaná čekala, neboť takový důvod pro odmítnutí žádosti v podstatě nikdy ve svých rozhodnutích žalovaná neuváděla. Následně zopakoval svá

tvrzení k jednotlivým důvodům pro odmítnutí žádosti. K námitce žalované ohledně žalobcova šikanózního postupu žalobce uvedl, že se na žalovanou obrátil pouze jednou (s jedinou žádostí), avšak byla to žalovaná, kdo sedmkrát s identickým odůvodněním žádost odmítla, ačkoliv odmítavá rozhodnutí si sama žalovaná vždy následně ruší a rozhoduje se shodným odůvodněním znovu o odmítnutí žádosti. Uvedl, že jeho postup je zcela v souladu se zákonem, neboť napadené rozhodnutí (a všechna zrušující rozhodnutí) jsou v jeho prospěch pouze zdánlivé, když jimi žalovaná ve skutečnosti pouze protahuje bezvýsledné řízení o žádosti.

- [19] Žalovaná podala k replice žalobce dupliku ze dne 7. 11. 2016, ve které uvedla, že žalobce ve své replice neodůvodňuje, proč stále podává i po podání správní žaloby odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Setrvala tak na svém názoru, že se jedná o šikanózní žalobu.
- [20] Dne 23. 11. 2016 bylo soudu doručeno sdělení žalobce, ve kterém doložil, že žalovaná již posedmé zrušila rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Ve svém rozhodnutí pak žalobci doporučila, aby „*zvážil svůj správní postup ve věci své žádosti*“ s ohledem na probíhající soudní řízení. Žalobce připomněl, že je to žalovaná, která řízení vede a kdo postupuje obstrukčně.
- [21] Dne 28. 11. 2016 pak byla soudu doručena triplika žalobce, ve které uvedl, že podávání opravného prostředku v řízení o žádosti je z jeho strany motivováno zabráněním nabytí právní moci prvostupňového odmítavého rozhodnutí.
- [22] Dne 29. 9. 2017 bylo soudu doručeno doplnění vyjádření žalované. V něm žalovaná odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp.zn. IV.ÚS 1146/16, ve věci společnosti ČEZ, a.s., z jehož závěrů žalovaná dovodila, že je obchodní společností, na níž se zákon č. 106/1999 Sb. nevztahuje, tj. že není povinnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 tohoto zákona. Uvedla, že ze stejných důvodů byla zamítnuta žaloba v rozsudku zdejšího soudu ze dne 26. 9. 2017, č.j. 8A 80/2017. Žalovaná doplnila své vyjádření dále dne 23. 8. 2018, ve kterém citovala z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2017, č.j. 8A 80/2017.
- [23] Žalobce reagoval na doplnění vyjádření žalované dne 23. 11. 2018. Ve svém sdělení uvedl, že si je vědom nálezu Ústavního soudu sp.zn. IV.ÚS 1146/16, jakož i následného rozsudku Městského soudu v Praze sp.zn. 8A 80/2017. Dospěl však k závěru, že žalovaná vykládá nález Ústavního soudu nesprávně. Uvedl, že povinnost poskytovat informace podle zákona č. 106/1999 Sb. na žalovanou dopadá i podle uvedeného nálezu Ústavního soudu, neboť žalovaná naplňuje vymezená kritéria: byla zřízena zvláštním zákonem č. 77/2012 Sb., který upravuje její zřízení a činnost, a zároveň jediným akcionářem žalované je Česká republika, která rozhoduje o jejím zániku. Připomněl, že v případě žalované je jediným akcionářem stát, na rozdíl od společnosti ČEZ, a.s. Dále uvedl, že nález Ústavního soudu již ve své judikatuře zohlednil i Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 12. 12. 2017, č.j. 7 As 311/2017-39, výslovně uvádí České dráhy jako příklad obchodní společnosti založené zvláštním zákonem, která splňuje prvé kritérium stanovené nálezem Ústavního soudu. Žalobce pak dále odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2018, č.j. I.ÚS 1262/17, ve kterém tento označil za povinný subjekt společnost Pražská plynárenská Servis distribuce, a.s., tj. mnohem „ryzeji“ obchodní společnost, než kterou je žalovaná, společnost nezřízenou zákonem, společnost působící na trhu v rámci hospodářské soutěže. V tomto nálezu se pak Ústavní soud přihlásil ke dříve vymezeným kritériím (tzv. pětistupňový test) dle dřívějšího nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp.zn. I.ÚS

260/06. Žalobce tak shrnul, že žalovaná je povinným subjektem (veřejnou institucí) ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb.

- [24] Dne 5. 4. 2019 pak bylo soudu doručeno vyjádření žalobce, ve kterém uvedl, že svou žalobou postupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č.j. 6 As 113/2014-35. Dne 24. 10. 2018 však došlo k vyhlášení rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 192/2017-35, který se týká obdobného případu. V tomto rozsudku byl vysloven názor, že žaloba má směřovat proti rozhodnutí orgánu I. stupně. Z rozsudku nicméně vyplývá, že s ohledem na to, že se jedná o změnu judikatury, je třeba meritorně projednat i žaloby proti rozhodnutím odvolacího orgánu, založené na dřívějších judikatorních závěrech.
- [25] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [26] Dne 30. 11. 2015 podal žalobce žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., v níž žádal poskytnutí informací týkajících se veřejné zakázky s názvem „*Náhradní autobusová doprava na trati č. X v úseku V. – T. v období od 19. 9. 2015 do 12. 11. 2015*“, jež byly specifikovány v bodu [4] tohoto rozsudku.
- [27] Rozhodnutím žalované ze dne 4. 12. 2015, č.j. 4764/2015-025, byla žádost o poskytnutí informací odmítnuta, a to s odkazem na ustanovení § 80 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, jež upravuje přístup k originálním dokumentům v jejich úplném znění, který zákon přiznává pouze uchazečům o veřejnou zakázku. Dále bylo jako důvod pro odmítnutí uvedeno ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., jelikož se žádost týká „dotazů na názory“, „dotazů na budoucí rozhodnutí“ a „vytváření nových informací“. Posledním důvodem pro odmítnutí pak byl odkaz na ustanovení § 8a předmětného zákona, když povinný subjekt upřednostnil ochranu práv třetích osob (ochrana jejich osobních údajů).
- [28] K odvolání žalobce předseda představenstva žalované rozhodnutím ze dne 11. 1. 2016, č.j. 55072/2016-025, zrušil rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 4. 12. 2015 a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Nadřízený správní orgán konstatoval nedostatky z hlediska přezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, přičemž správnímu orgánu I. stupně uložil odůvodnit výluky z práva na informace ve smyslu komentářové literatury a ustálené judikatury soudů, tj. odůvodnit, v jakých ohledech a jakým způsobem se požadované informace vztahují k probíhajícímu řízení u ÚOHS, na něž se povinný subjekt odvolává.
- [29] Rozhodnutím žalované ze dne 4. 12. 2015, č.j. 5112/2015-025 (pozn. soudu: zde zjevně uvedeno nesprávné datum vydání rozhodnutí, na obálce složky je uvedeno datum 3. 2. 2016), byla žádost o poskytnutí informací znovu odmítnuta, a to ze stejných důvodů.
- [30] K odvolání žalobce předseda představenstva žalované rozhodnutím ze dne 9. 3. 2016, č.j. 55770/2016-025, zrušil rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 3. 2. 2016. Rozhodnutí obsahovalo prakticky totožné odůvodnění jako předchozí zrušující rozhodnutí ze dne 11. 1. 2016.
- [31] Rozhodnutím žalované ze dne 25. 3. 2016, č.j. 591/2016-025, byla žádost o poskytnutí informací opětovně odmítnuta, a to z již dříve uvedených důvodů. Žalovaná do svého rozhodnutí doplnila další důvod pro odmítnutí žádosti, a to skutečnost, že jedná o informace vzniklé bez použití veřejných prostředků, přičemž osoba, která informaci

předala, neměla povinnost k jejímu předání uloženou zákonem, a ani nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí (ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.). Jako další důvod pak žalovaná označila obchodní tajemství.

- [32] K odvolání žalobce předseda představenstva žalované rozhodnutím ze dne 28. 4. 2016, č.j. 56647/2016-KMP, zrušil rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 25. 3. 2016. Rozhodnutí obsahovalo prakticky totožné odůvodnění jako předchozí dvě zrušující rozhodnutí ze dne 11. 1. 2016 a ze dne 9. 3. 2016.
- [33] Rozhodnutím žalované ze dne 12. 5. 2016, č.j. 187/2016-KMP, byla žádost o poskytnutí informací opětovně odmítnuta, a to opět ze stejných důvodů, pouze bylo drobně doplněno odůvodnění v části týkající se obchodního tajemství.
- [34] K odvolání žalobce předseda představenstva žalované rozhodnutím ze dne 23. 6. 2016, č.j. 57421/2016-KMP, zrušil rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 12. 5. 2016. Rozhodnutí obsahovalo prakticky totožné odůvodnění jako předchozí tři zrušující rozhodnutí ze dne 11. 1. 2016, ze dne 9. 3. 2016 a ze dne 28. 4. 2016.
- [35] Rozhodnutím žalované ze dne 8. 7. 2016, č.j. 323/2016-KMP, byla žádost o poskytnutí informací znovu odmítnuta, a to opět ze stejných důvodů, když byla do odůvodnění doplněna exkurze do právní úpravy obchodního tajemství v cizích zemích.
- [36] K odvolání žalobce předseda představenstva žalované žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 26. 7. 2016, č.j. 57989/2016-KMP, zrušil rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 8. 7. 2016. Rozhodnutí obsahovalo prakticky totožné odůvodnění jako předchozí čtyři zrušující rozhodnutí ze dne 11. 1. 2016, ze dne 9. 3. 2016, ze dne 28. 4. 2016 a ze dne 23. 6. 2016.
- [37] Rozhodnutím žalované ze dne 14. 8. 2016, č.j. 472/2016-KMP (žalobci doručeno dne 29. 8. 2016, tj. až po podání žaloby), byla žádost o poskytnutí informací opětovně odmítnuta ze stejných důvodů.
- [38] K odvolání žalobce předseda představenstva žalované rozhodnutím ze dne 29. 9. 2016, č.j. 58545/2016-KMP, zrušil rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 14. 8. 2016. Rozhodnutí obsahovalo prakticky totožné odůvodnění jako předchozích pět zrušujících rozhodnutí ze dne 11. 1. 2016, ze dne 9. 3. 2016, ze dne 28. 4. 2016, ze dne 23. 6. 2016 a ze dne 26. 7. 2016.
- [39] Rozhodnutím žalované ze dne 14. 10. 2016, č.j. 542/2016-KMP, byla žádost o poskytnutí informací znovu odmítnuta, když do části týkající se obchodního tajemství byly doplněné obsáhlé citace z judikatury.
- [40] K odvolání žalobce předseda představenstva žalované rozhodnutím ze dne 20. 10. 2016, č.j. 59138/2016-KMP, zrušil rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 14. 10. 2016. Rozhodnutí obsahovalo prakticky totožné odůvodnění jako předchozích šest zrušujících rozhodnutí ze dne 11. 1. 2016, ze dne 9. 3. 2016, ze dne 28. 4. 2016, ze dne 23. 6. 2016, ze dne 26. 7. 2016 a ze dne 29. 9. 2016. Odvolací orgán žalobce v tomto rozhodnutí upozornil, že tím, že nadále pokračuje ve správním řízení podle správního řádu na vydání informací, jedná se zcela nepochybně o správní řízení, které není zakončeno (litispendence) podle ustanovení § 48 správního řádu. Odvolací orgán proto žalobci doporučil zvážit jeho správní postup ve věci předmětné žádosti.
- [41] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také

tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

- [42] Žalobce souhlasil s projednáním věci bez jednání, žalovaná se ve stanovené lhůtě nevyjádřila. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [43] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
- [44] Nejříve se soud zabýval splněním podmínek řízení. Podle ustanovení § 65 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
- [45] Při posuzování této otázky je předně nutno zohlednit dosavadní judikaturu správních soudů, resp. Nejvyššího správního soudu (NSS), vztahující se k otázce přípustnosti žaloby v informačních věcech proti rozhodnutí žalovaného, kterým se ruší rozhodnutí povinného subjektu. Touto otázkou se NSS zabýval mimo jiné v rozsudku ze dne 28. 1. 2016, č.j. 6 As 113/2014-35, a své závěry výstižně shrnul do následujících čtyř právních vět:

„I. Tvrdí-li žalobce v žalobě podle § 65 a násl. s.ř.s. proti rozhodnutí odvolacího (nadřízeného) orgánu ve věci žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 61/2006 Sb., konkrétní důvody nasvědčující tomu, že odvolací orgán postupoval při vydání rozhodnutí, kterým zrušil rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a vrátil věc povinnému subjektu k dalšímu řízení, v rozporu se smyslem a účelem zákona o svobodném přístupu k informacím, a pokud soud zjistí, že tvrzení žalobce odpovídají skutečnosti, není důvodu, aby soud takovou žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s.ř.s. jako nepřipustnou pro nevyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem. Naopak, žalobu projedná (nejsou-li jiné překážky k takovému postupu) a věcně o ní rozhodne v souladu s § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. (pozn.: podtržení doplnil městský soud).

II. Signálem, že povinný subjekt a odvolací orgán nepostupují v souladu se smyslem a účelem zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, bude zpravidla opakované zrušení rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace rozhodnutím odvolacího orgánu a vrácení věci povinnému subjektu.

III. Zřetelným signálem postupu v rozporu se smyslem a účelem zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, bude takové rozhodnutí odvolacího orgánu o zrušení rozhodnutí povinného subjektu a vrácení věci povinnému subjektu k dalšímu řízení, jež bude řešit skutkové či právní otázky, které byly v podstatných ohledech již jednou řešeny předchozím zrušujícím rozhodnutím odvolacího orgánu.

IV. Zřetelným signálem postupu v rozporu se smyslem a účelem zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, bude opakované rušení rozhodnutí povinného subjektu z

důvodů sice skutkově či právně odlišných od těch, které byly důvodem vydání předchozího zrušujícího rozhodnutí, avšak takových, které již v předchozím „kole“ řízení před odvolacím orgánem byly patrné z obsahu žádosti o poskytnutí informace či z dalších podkladů, které odvolací orgán měl k dispozici či vzhledem k povaze věci a při vynaložení patřičné odborné péče k dispozici mohl a měl mít.“

- [46] Poté vydal Nejvyšší správní soud další rozsudek dne 10. 11. 2016, č.j. 3 As 278/2015-44, v němž přezkoumával správnost závěrů krajského soudu o odmítnutí žaloby v právně obdobné věci. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku výslovně zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí žalovaného (které zrušilo rozhodnutí povinného subjektu o neposkytnutí informace) představuje rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 s.ř.s. a dospěl k závěru, že tomu tak je. Vyšel přitom ze specifické povahy této oblasti a ze závěrů své dosavadní rozhodovací praxe, která připustila žalobu osoby dotčené žádostí o poskytnutí informace proti rozhodnutí, kterým bylo žádosti vyhověno. Z toho dovodil, že v situaci, kdy podává žalobu samotný žadatel proti zrušujícímu rozhodnutí žalovaného „je tak zřejmé, že [...] napadené rozhodnutí zasahuje minimálně do práv osob, kterých se poskytované informace týkají“, a které by jinak mohly svá práva chránit pouze *ex post* žalobou proti nezákonnému zásahu. „Pro posouzení charakteru rozhodnutí ve smyslu § 65 s.ř.s. přitom není rozhodující, zda zasahuje do práv žalobcových či do práv jiných osob“.
- [47] Soud si je dále vědom, že posuzovaná otázka byla v recentní době argumentačně zpochybněna výkladem Krajského soudu v Praze ve skutkově téměř obdobné věci, který usnesením ze dne 26. 5. 2017, č.j. 45 A 47/2017-18, žalobu žadatele o informace odmítl, a který se neztotožnil se závěry NSS v rozsudku č.j. 3 As 278/2015-44, o přípustnosti žaloby. Krajský soud v Praze se přitom opřel o ustálenou judikaturu správních soudů, podle které rozhodnutí odvolacího správního orgánu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tradičně není považováno za rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. Aplikace právního názoru vysloveného v citovaném rozsudku NSS by tak zcela rozvolnila obecně přijímanou legislativní zkratku pojmu rozhodnutí podle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s., které by bylo možno napadnout žalobou ve správním soudnictví.
- [48] Proti tomuto usnesení krajského soudu byla podána kasační stížnost evidovaná NSS pod sp.zn. 7 As 192/2017. Příslušný senát NSS postoupil věc k rozhodnutí rozšířenému senátu, neboť vyšlo najevo, že právní názory vyslovené v rozsudku 6. senátu citovanému výše v bodě [45], a 3. senátu citovanému v bodě [46] jsou implicitně v rozporu. Předkládající 7. senát položil rozšířenému senátu konkrétně otázku „zda a za jakých podmínek má žadatel o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, který čelí tzv. „procesnímu ping-pongu“ v důsledku obstrukcí ze strany povinného subjektu nebo také druhostupňového orgánu, aktivní procesní a věcnou legitimaci k podání žaloby proti rozhodnutí povinného subjektu nebo druhostupňového orgánu.“ (viz bod 9 předkládacího usnesení ze dne 6. 11. 2017, č.j. 7 As 192/2017-25).
- [49] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rozhodl v uvedené věci rozsudkem ze dne 24. 10. 2018, č.j. 7 As 192/2017-35, jímž zrušil usnesení Krajského soudu v Praze. V tomto rozsudku rozšířený senát mimo jiné formuloval tuto právní větu: „Žadatel o informace může ve věcech svobodného přístupu k informacím podat žalobu přímo proti rozhodnutí povinného subjektu, kterým povinný subjekt po předchozím zrušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu znovu odmítl požadovanou informaci poskytnout (§ 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím).“ Rozšířený senát v bodu [39] svého rozsudku dále uvedl, že „že pokud žadatel o informace nenapadne žalobou rozhodnutí povinného subjektu

o odmítnutí žádosti, ale namísto toho podá v pořadí druhé (třetí, čtvrté ...) odvolání, pochopitelně tím nepřichází o možnost žalovat jak další rozhodnutí žalovaného (bude-li odvolání zamítnuto), tak i případné následné rozhodnutí povinného subjektu (zruší-li žalovaný opětovně rozhodnutí povinného subjektu, ovšem povinný subjekt opětovně žádosti nevyhoví). Co ovšem možné není, je žalovat rozhodnutí žalovaného, které ruší rozhodnutí povinného subjektu; takovéto rozhodnutí totiž do právní sféry žadatele nijak nezasahuje.“

- [50] Rozšířený senát tedy ve shora citovaném rozsudku dospěl k závěru, že v typově shodném případě, který je nyní předmětem řízení v právě projednávané věci, je na místě žalovat přímo prvostupňové rozhodnutí, jímž byla žádost o informace odmítnuta, nikoli rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým bylo toto odmítavé rozhodnutí zrušeno. Zároveň však rozšířený senát v bodech [42] až [45] poskytl odpověď na to, jak naložit s žalobami, které napadly před tím, než byl vysloven tento právní názor. V bodu [42] uvedl, že „*nutno ovšem upozornit, že stěžovatel podával kasační stížnost v důvěře ve správnost judikatury, která byla v rozhodné době většinová (srov. shora body [15] až [19] shora). Stěžovatel se na tuto judikaturu odvolával, evidentně byl v dobré víře v její trvalou aplikovatelnost.*“ V bodu [43] uvedl, že „*jak již rozšířený senát opakovaně uvedl, judikatorní odklon (změna judikatury) je faktorem nezbytně spojeným s rozhodovací činností soudů. Jakkoliv na straně jedné je určité nežádoucí, aby k němu docházelo příliš často, představuje na straně druhé nezbytný dynamický prvek ve vývoji judikatury. Pokud dojde v důsledku sjednocovací činnosti rozšířeného senátu ke změně jednotné či převažující judikatury, nelze nově přijatý názor zásadně aplikovat zpětně, pokud by v důsledku této změny účastníci řízení, resp. soukromé subjekty, jednající v důvěře ve stávající judikaturu, ztratili přístup k soudu (srov. naposledy rozsudek rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017 - 42, č. 3686/2018 Sb. NSS, věc HOPR TRADE CZ, bod 53). Předpokladem právě uvedeného právního názoru je tedy jednak existence jednotného či převažujícího judikatorního proudu, jednak důvěra žalobce ve stávající judikaturu. Zcela nejednotná či nejasná judikatura nemůže legitimní očekávání založit.*“ V bodu [44] pak uzavřel, že „*pokud by nyní rozšířený senát aplikoval výše vyslovený právní závěr, že stěžovatel neměl podávat kasační stížnost proti rozhodnutí žalovaného, ale až proti rozhodnutí povinného subjektu (měl tedy vyčkat, zda mu rozhodnutí žalovaného nepomůže), byl by takový názor ve vztahu ke stěžovateli překvapivý. Rozšířený senát by stěžovateli odňal právo na přístup k soudu, jakkoliv stěžovateli nelze v dané situaci nic zazlívat. Postupoval přesně tak, jak mu převažující judikatura říkala, že postupovat může.*“
- [51] Jelikož otázku, zda může žadatel o informace napadnout rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým se ruší rozhodnutí povinného subjektu, žalobou podle ustanovení § 65 s.ř.s., řešily dosud soudy jednotně na základě judikatury založené na odlišnostech a specifikách oblasti poskytování informací a přístupu k nim (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2016, č.j. 4 As 290/2015-25, ze dne 21. 9. 2016, č.j. 4 As 289/2015-29, ze dne 16. 5. 2017, č.j. 1 As 51/2017-28, či ze dne 16. 5. 2018, č.j. 6 As 70/2018-52, rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2017, č.j. 8 A 144/2015-34, ze dne 7. 12. 2017, č.j. 8 A 95/2017-69, a usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 8. 2015, č.j. 62 A 4/2015-155), přičemž cílem této judikatury bylo zejména usnadnit ochranu práv žadatelů o informace v zájmu naplnění účelu zákona č. 106/1999 Sb. v případě, kdy se povinný subjekt, resp. jeho nadřízený orgán, snaží poskytnutí informace, kterou lze poskytnout v souladu se zákonem, co nejvíce oddalovat a žadateli ztěžovat, tak soud dospěl k závěru, že žaloba je věcně projednatelná. Žalobce na uvedenou judikaturu evidentně spoléhal, což vyplývá z jeho žaloby, a tato judikatura až do vydání usnesení Krajského soudu v Praze, resp. do vydání rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nebyla nijak

zpochybňována či popřena. Lze konstatovat, že dosud rozvinutá judikatura v této oblasti tak přinejmenším mohla v žalobci založit legitimní očekávání v tom, že pokud podá žalobu proti rozhodnutí žalovaného, které dle jeho názoru vykazovalo znaky obstrukčního jednání spočívajícího v administrativním ping-pongu, bude projednána a věc bude rozhodnuta v jeho prospěch.

- [52] Z těchto důvodů lze také popřít tvrzení žalovaného o probíhající překážce litispendence a „*nicotnosti žaloby*“; soud znovu opakuje, že dosavadní i aktuální soudní praxe v oblasti poskytování informací sama dovodila přípustnost žaloby proti rozhodnutí, které samo o sobě nebylo konečné.
- [53] O samotné věci soud uvažil takto:
- [54] Městský soud v Praze s ohledem na argumentaci obsaženou v doplnění vyjádření žalované ze dne 29. 9. 2017 a ze dne 23. 8. 2018 především zkoumal, zda lze i přes recentní judikatorní vývoj žalovanou nadále považovat za povinný subjekt podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., jak plyne z rozsudků zdejšího soudu ze dne 10. 2. 2010, č.j. 5 Ca 24/2008-44, ze dne 11. 11. 2010, č.j. 10 Ca 117/2009-71, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č.j. 9 As 48/2011-129.
- [55] Soud si je vědom, že v rozsudku ze dne 26. 9. 2017, č.j. 8A 80/2017-50, zdejší soud dospěl k závěru, že žalovanou nelze považovat za povinný subjekt dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., když vycházel z nálezu Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp.zn. IV.ÚS 1146/16. Proti tomuto rozsudku nebyla podána kasační stížnost, právní názor Nejvyššího správního soudu na tento závěr tedy není znám. Šestý senát se se závěry desátého senátu zdejšího soudu neztotožnil, když v předmětné otázce naopak vycházel z navazující judikatury zdejšího soudu, Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.
- [56] Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2018, č.j. 9A 230/2015-51, vylýnuly následující závěry:
- [57] Posouzení této právní otázky je přitom se zřetelem k ustálené rozhodovací praxi klíčové pro další postup soudu. Judikatura totiž v této souvislosti dovodila, že dospěl-li by soud k závěru, že oslovený povinným subjektem podle zákona č. 106/1999 Sb. nebyl, žalobu by musel odmítnout, byť by tak mohl učinit (v daném případě poněkud nezvykle) až poté, kdy by postavení povinného subjektu z pohledu zákona č. 106/1999 Sb. vyhodnotil hmotněprávně. Bez odpovědi na tuto otázku však není postaveno najisto, zda je vůbec dána pravomoc soudů ve správním soudnictví (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č.j. 6 As 115/2014-34, ze dne 4. 12. 2014, č.j. 9 As 56/2014-28, ze dne 30. 5. 2007, č.j. 3 As 50/2006-68, či ze dne 15. 12. 2005, č.j. 1 As 41/2004-56, č. 811/2006 Sb. NSS).
- [58] Žalovaná v doplnění vyjádření k žalobě namítla, že ji ve světle závěrů vyslovených Ústavním soudem v nálezu ze dne 20. 6. 2017, sp.zn. IV.ÚS 1146/16, nelze nadále považovat za povinný subjekt podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.
- [59] Zdejší soud v této souvislosti připomíná, že podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. platí, že „*povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce*“.
- [60] Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení pak platí, že „*povinnými subjekty jsou dále ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo*

povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti“.

- [61] Ze závěrů vyslovených v rozsudcích zdejšího soudu ze dne 10. 2. 2010, č.j. 5 Ca 24/2008-44, ze dne 11. 11. 2010, č.j. 10 Ca 117/2009-71 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č.j. 9 As 48/2011-129, vyplývá, že žalovaná byla založena a vznikla na základě zákona, jejím zřizovatelem a jediným akcionářem je stát, který se zásadním způsobem podílí na vytváření jejích orgánů a vykonává nad její činností dohled. Žalovaná poskytuje veřejné služby (železniční dopravu), byla zřízena převážně za veřejným účelem. Ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp.zn. I. ÚS 260/06, N 10/44 SbNU 129, č. 10/2007 Sb. ÚS, ve věci státního podniku Letiště Praha, tedy zcela jednoznačně převažují znaky svědčící o veřejné povaze tohoto subjektu, jde proto o veřejnou instituci a tedy i povinný subjekt ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.
- [62] Argumentuje-li nyní žalovaná, že tyto závěry byly revidovány v důsledku právního názoru vyjádřeného v nálezu Ústavního soudu ve věci společnosti ČEZ, a.s. ze dne 20. 6. 2017, sp.zn. IV.ÚS 1146/16, nemohl ji zdejší soud přisvědčit.
- [63] Městský soud v Praze především zdůrazňuje, že Ústavní soud v označeném nálezu posuzoval situaci odlišného subjektu, a to společnosti ČEZ, a.s. Tyto závěry nejen že konkrétně nepolemizují se závěry vyslovenými správními soudy k povaze žalované jako veřejné instituce, ale lze z nich dokonce dovodit, že je nelze uplatnit ve vztahu k takové obchodní korporaci, v níž je stát, územně samosprávný celek či jiný povinný subjekt podle zákona č. 106/1999 Sb. jejím jediným společníkem, případně pokud se všichni její společníci sestávají z těchto subjektů (srov. bod 71 odůvodnění předmětného nálezu), nadto za situace, kdy byla taková obchodní korporace zřízena zákonem.
- [64] I po vydání předmětného nálezu je třeba žalovanou nadevší pochybnost nadále považovat za povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Žalovaná byla založena zákonem a jejím jediným akcionářem je Česká republika, která svá akcionářská práva vykonává prostřednictvím Ministerstva dopravy. Žalobce přitom správně poukazuje na to, že žalovaná splňuje i další, v předchozí rozhodovací praxi ne zcela akcentovaný znak veřejné instituce. V tomto směru zdejší soud poukazuje na závěry vyslovené Ústavním soudem v předmětném nálezu, podle nichž je *„zřejmé, že výhrada zákona pro ukládání povinností jednotlivcům podle čl. 4 odst. 1 Listiny se v plné míře vztahuje i na obchodní společnosti, pro něž je pojem „veřejné instituce“ zcela neurčitým. Podřazení určité obchodní společnosti pod tento pojem by – při jeho současném zákonném vymezení – bylo možné jen v případě, že by tato naplňovala definiční znaky veřejné instituce a současně by veškeré právní následky spojené s tímto jejím postavením šly výlučně „k tíži“ veřejné moci. Muselo by tedy jít o případ subjektu, jehož postavení by bylo – co do podstaty – stejné bez ohledu na to, zda má formu obchodní společnosti, nebo některé z právnických osob veřejného práva. Jako příklad lze uvést akciovou společnost, jež byla zřízena zvláštním zákonem, kterým se řídí i její činnost, a jejímž jediným vlastníkem je stát...“* (srov. bod 70 nálezu Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp.zn. IV. ÚS 1146/16).
- [65] Městský soud v Praze tedy nepřehlédl závěry Ústavního soudu vyslovené ve věci společnosti ČEZ, a.s., kde Ústavní soud kritizoval interpretační posun v rozhodnutí, v němž Nejvyšší správní soud považoval efektivní ovládání akciové společnosti státem za nejvýznamnější kritérium pro podřazení tohoto soukromoprávního subjektu pod pojem

veřejná instituce. Je však nutno zdůraznit, že se Ústavní soud v předmětném nálezu toliko neztotožnil se závěrem Nejvyššího správního soudu, že kritéria popsaná Ústavním soudem v nálezu sp.zn. I. ÚS 260/06 sice vývojem judikatury překonána, nicméně je lze ve vztahu k tomuto kritériu považovat za kritéria vedlejší.

- [66] I nadále tak je třeba podle názoru zdejšího soudu při podřazení určitého subjektu pod pojem veřejné instituce ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. vycházet především z nálezu Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 260/06, kde Ústavní soud vymezil znaky, které považuje v tomto směru za určující. Městský soud v Praze přitom připomíná, že ve smyslu závěrů citovaného nálezu Ústavního soudu je třeba zkoumat především:
- a) způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu),
 - b) hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát či nikoli; pokud ano, jedná se o znak vlastní veřejné instituce),
 - c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli; jestliže ano, jde o charakteristický rys pro veřejnou instituci),
 - d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce (existence státního dohledu je přitom typická pro veřejnou instituci) a
 - e) veřejný nebo soukromý účel instituce (veřejný účel je typickým znakem veřejné instituce).
- [67] Platí přitom, že rozhodující pro kvalifikaci instituce jako veřejné či soukromé je, které aspekty převažují.
- [68] Se zřetelem k uvedenému zdejší soud uzavírá, že pro účely podřazení osoby žalované pod pojem veřejné instituce, resp. povinného subjektu je třeba nadále (i po vydání nálezu Ústavního soudu sp.zn. IV.ÚS 1146/16) vyjít především ze závěrů vyslovených v rozsudcích zdejšího soudu ze dne 10. 2. 2010, č.j. 5 Ca 24/2008-44, ze dne 11. 11. 2010, č.j. 10 Ca 117/2009-71 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č.j. 9 As 48/2011-129, podle nichž je žalovaná povinna poskytovat informace v režimu zákona č. 106/1999 Sb., neboť v jejím případě jednoznačně převažují znaky svědčící o veřejné povaze tohoto subjektu, a jde proto o veřejnou instituci a tedy i povinný subjekt ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Shora označená východiska popsaná Ústavním soudem v rozhodnutí ve věci ČEZ, a.s. pak tento závěr z popsanych důvodů dále podporují.
- [69] Tento závěr městského soudu podporují i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2017, č.j. 7 As 311/2017-39, náleze Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2018, sp.zn. I.ÚS 1262/17, anebo náleze Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp.zn. II.ÚS 618/18.
- [70] Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2017, č.j. 7 As 311/2017-39, byla sice zamítnuta kasační stížnost žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2017, č.j. 8A 215/2016-48, jímž byla zamítnuta žaloba v obdobné věci proti společnosti OTE, a. s., neboť městský soud dospěl k závěru, že dle závěrů Ústavního soudu vyplývajících z nálezu ve věci ČEZ nelze povinnost vztahovat na subjekty soukromého práva, které nemohou být veřejnými institucemi. Nejvyšší správní soud tomuto závěru přisvědčil a mimo jiné v odůvodnění v bodu [28] uvedl následující: *„prakticky je však v případě žalovaného jednak splněna pouze druhá z těchto podmínek (stát jako stoprocentní vlastník), a to pouze momentálně, vůbec pak není splněna podmínka první. Žalovaný nebyl přímo zřízen zvláštním zákonem (takovým způsobem vznikla například akciová společnost*

České dráhy, založená přímo zákonem č. 77/2002 Sb., o akciové společnosti České dráhy, státní organizaci Správa železniční dopravní cesty a o změně zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 77/1997 Sb., o státním podniku, ve znění pozdějších předpisů), nýbrž zakladatelskou listinou ze dne 18. 4. 2001, na základě rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu, a to v souladu s § 27 energetického zákona v tehdy účinném znění.“ Byť tedy žalovanou v daném případě byla odlišná obchodní společnost než žalovaná v nyní projednávané věci, tak lze konstatovat, že Nejvyšší správní soud považuje žalovanou za společnost založenou zvláštním zákonem, která splňuje první kritérium stanovené nálezem ve věci ČEZ.

- [71] Stojí rovněž za zmínku, že žalobce ve shora uvedené věci podal proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ústavní stížnost, které bylo nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp.zn. II.ÚS 618/18 vyhověno. Ústavní soud dospěl k závěru, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2017, č.j. 8 A 215/2016-48, a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2017, č.j. 7 As 311/2017-39, bylo porušeno základní právo stěžovatele na informace podle čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud formuloval své závěry následovně:

„15. Jak již plyne z usnesení o pokračování v řízení, s ohledem na tuto nálezovou judikaturu může být správným pouze jeden ze tří následujících právních názorů, vyslovených dříve v citovaných nálezech Ústavního soudu:

(a) obchodní společnost, jejímž stoprocentním vlastníkem je stát, není veřejnou institucí podle zákona o svobodném přístupu k informacím (body 67-69 nálezu ČEZ);

(b) o veřejnou instituci ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím se jedná toliko v případě obchodních společností, jejichž jediným vlastníkem je stát nebo veřejnoprávní korporace (bod 70-71 nálezu ČEZ), anebo

(c) veřejnou institucí je i taková obchodní společnost, u níž převažují znaky typické pro veřejné instituce (zejména převažuje majetková účast státu nebo veřejnoprávní korporace - nález Letiště Praha).

16. Za této situace Ústavní soud dospívá k závěru, že platí právní názor, podle kterého je veřejnou institucí podle zákona o svobodném přístupu k informacím jakákoliv obchodní společnost, jejímž stoprocentním vlastníkem je stát, případně veřejnoprávní korporace. K tomuto závěru je veden nyní rozhodující senát zejména následujícími úvahami.

17. Předně, nutně platí premisa, že pokud by se IV. senát při rozhodování o nálezu ČEZ chtěl odchýlit od právního názoru dříve vyjádřeného v nálezu Letiště Praha, pak by musel aktivovat sjednocovací mechanismus pléna podle ustanovení § 23 zákona o Ústavním soudu, jak neúspěšně učinil nyní II. senát. Protože se tak ale nestalo, měl zřejmě za to, že i nadále má platit právní názor, podle něhož veřejnou institucí je i taková obchodní společnost, u níž převažují znaky typické pro veřejné instituce (zejména převažuje majetková účast státu nebo veřejnoprávní korporace). Pokud proto je v nyní projednávané věci postaveno najisto, že vedlejší účastník je ze 100% vlastněn státem, pak se jedná o veřejnou instituci jak z hlediska nálezu Letiště Praha, tak rovněž podle kritérií obsažených v bodech 70-71 nálezu ČEZ.

18. Kromě toho, že je vedlejší účastník ovládán státem, byl totiž zřízen na základě rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu a jeho činnost, coby operátora trhu, je přímo vymezena v zákonu č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon). Přímou se tak podílí na výkonu

veřejné moci, jelikož řídí trh s elektřinou a za tímto účelem je jediným držitelem licence podle § 4 odst. 2 písm. c) cit. zákona. Vedlejší účastník vykonává na celém území České republiky monopolní činnost, zákon jeho existenci předpokládá a přímo definuje jeho postavení (práva a povinnosti).

19. Lze tak uzavřít, že vedlejší účastník naplňuje v podstatné míře znaky veřejné instituce ve smyslu nálezu Letiště Praha, a to a) co do způsobu vzniku instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu), b) hlediska osoby zřizovatele (tj. zřizovatelem je stát), c) subjektu vytvářejících jednotlivé orgány instituce, d) existence státního dohledu nad činností instituce, a konečně e) veřejného účelu instituce. Rozhodující je přitom podle Ústavního soudu "převaha znaků", jež jsou pro veřejnou instituci typické, což vedlejší účastník naplňuje bezesbytku.

20. Současně je třeba uvést, že vedlejší účastník je veřejnou institucí rovněž ve smyslu bodů 70-71 nálezu ČEZ, jelikož je zřejmé, že se jedná o "akciovou společnost, jež byla zřízena zvláštním zákonem, kterým se řídí i její činnost, a jejímž jediným vlastníkem je stát, jemuž náleží rozhodovat o jejím zániku." Jakkoliv Ústavní soud nepřehlédl, že vedlejší účastník nebyl přímo zřízen zvláštním zákonem, nýbrž zakladatelskou listinou na základě rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu, je tento veřejnoprávní aspekt zřízení zcela zřejmý. Tento subjekt je totiž ovládán státem a jeho existence i samotná činnost je taxativně vymezena v energetickém zákoně s tím, že další činnost může vykonávat pouze po jejím schválení ministerstvem (§ 20a). S ohledem na monopolní postavení vedlejšího účastníka v tomto segmentu trhu jej navíc informační povinnost nijak neovlivňuje ani z hlediska jeho postavení v rámci hospodářské soutěže (bod 76 cit. nálezu).

21. Lze tak učinit závěr, že vedlejší účastník splňuje znaky veřejné instituce jak z hlediska dosud nepřekonaného nálezu Letiště Praha, tak také podstatné části argumentace obsažené v nálezu ČEZ. Za těchto okolností proto napadená rozhodnutí správních soudů neobstojí pro jejich rozpor s ústavně zaručeným základním právem na informace podle čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny. (...)

24. Ústavní soud tedy i v nyní rozhodované věci akcentuje smysl zákona o svobodném přístupu k informacím, tzn. v maximální možné míře umožnit přístup veřejnosti k údajům, které se týkají činnosti povinných subjektů. Smyslem ústavně zaručeného základního práva na informace je umožnit a usnadnit efektivní veřejnou kontrolu výkonu veřejné moci, což ovšem zahrnuje též kontrolu hospodaření s majetkovými hodnotami, jež jsou veřejnou mocí přímo nebo nepřímo ovládány. Tento smysl ovšem bude zcela naplňován nikoliv tím, že bude omezován okruh povinných subjektů, nýbrž naopak tím, že v pochybnostech bude voleno řešení pro jejich rozšíření. Jak potvrdil Ústavní soud v plenárním nálezu sp. zn. Pl. ÚS 32/17, účelem vyšší míry transparentnosti právnických osob, které hospodaří s veřejnými prostředky, je záruka práva na informace podle čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny, a to v širším kontextu efektivní kontroly veřejné moci ze strany veřejnosti. Prostředkem způsobilým dosáhnout uvedeného účelu je přitom jak zákonná úprava registru smluv, tak také podřazení právnických osob, v nichž má stát nebo jiná veřejnoprávní korporace stoprocentní majetkovou účast, pod pojem "veřejná instituce" podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Důvody, pro které se má daná informační povinnost, byť provedená ve dvou rozdílných zákonech, vztahovat na stejný okruh povinných osob, jsou totiž identické."

- [72] K obdobným závěrům dospěl Ústavní soud i ve svém nálezu ze dne 27. 3. 2018, sp.zn. I.ÚS 1262/17, kde se zabýval tím, zda společnost Pražská plynárenská Servis distribuce, a. s. naplňuje znaky „veřejné instituce“. Zde mimo jiné konstatoval, že: „nyní posuzovaná věc se

tak od případů, kdy je jediným společníkem obchodní společnosti přímo veřejnoprávní korporace, liší tím, že výlučný vliv veřejnoprávní korporace na obchodní společnost je zde zprostředkovaný, resp. je uplatňován nepřímo prostřednictvím jiných ovládaných obchodních společností. Právní následky spojené s postavením stěžovatelky jako povinného subjektu podle zákona č. 106/1999 Sb. pak na veřejnoprávní korporaci v posuzovaném případě dopadají rovněž zprostředkovaně, byť zpravidla v "opačném gardu". Samotná "zprostředkovanost" však nic nemění na tom, že v obou případech je to výlučně veřejnoprávní korporace, které ve výsledku jdou přímo nebo nepřímo k tíži veškeré tyto právní následky. V daném případě není jiný než veřejnoprávní korporaci - byť i nepřímo - ovládaný soukromoprávní subjekt, na který by právní následky spojené s postavením stěžovatelky jako povinného subjektu podle zákona č. 106/1999 Sb. dopadaly.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ačkoliv je stěžovatelka obchodní společností, jejíž jediný akcionář je jiná obchodní společnost, není v jejím případě vyloučeno - za podmínky současného naplnění příslušných definičních znaků - aby byla veřejnou institucí ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., resp. subjektem povinným k poskytnutí informací. V opačném případě by záleželo pouze na vůli územně samosprávného celku, zda předmětným řetězením korporátních vztahů vyloučí, při zachování svého předmětného výlučného postavení, posouzení jím ovládané obchodní společnosti jako povinného subjektu podle zákona č. 106/1999 Sb.

Odkazuje-li Nejvyšší správní soud ve svém vyjádření na svůj rozsudek sp. zn. 7 As 311/2017, Ústavní soud nesouhlasí s tím, že z bodů 70 a 71 odůvodnění nálezu sp. zn. IV. ÚS 1146/16, vyplývá, že obchodní společnost, i kdyby byla stoprocentně vlastněna veřejnoprávní korporací, může být považována za "veřejnou instituci" pouze pokud by byla přímo zřízena zvláštním zákonem. Z bodu 70 citovaného nálezu toliko vyplývá, že taková akciová společnost - "jež byla zřízena zvláštním zákonem, kterým se řídí i její činnost, a jejímž jediným vlastníkem je stát, jemuž náleží rozhodovat o jejím zániku" - je příkladem obchodní společnosti, na kterou lze odůvodněně nahlížet jako na veřejnoprávní subjekt, ale nikoliv příkladem jediným v úvahu přicházejícím. Ústavní stížnost proto není v tomto rozsahu důvodná."

- [73] Soud tak dospěl k závěru, že žalovanou je třeba nadále považovat za povinný subjekt ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Proto se mohl žalobou zabývat věcně a posoudit jednotlivé důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace.
- [74] Žalobce ve své žádosti požadoval poskytnutí dokumentů souvisejících s veřejnou zakázkou s názvem „Náhradní autobusová doprava na trati č. X v úseku V. – T. v období od 19. 9. 2015 do 12. 11. 2015“. Žalovaná jako důvody odmítnutí poskytnutí požadovaných informací uvedla: 1) ustanovení § 80 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách je speciálním ustanovením rozšiřujícím výčet důvodů pro odmítnutí žádosti obsažený v zákoně č. 106/1999 Sb.; 2) žádost je dotazem na názory, dotazem na budoucí rozhodnutí a předpokládá vytváření nových informací povinným subjektem; 3) poskytnutím požadovaných informací by bylo zasaženo do soukromí třetích osob, došlo by ke sdělení osobních údajů těchto osob; 4) požadované informace jsou informacemi vzniklými bez použití veřejných prostředků, které byly předány osobou, již takovou povinnost zákon neukládá, a zároveň nesdělila, že s poskytnutím informací souhlasí; 5) požadované informace jsou obchodním tajemstvím.
- [75] Soud na tomto místě, než přezkoumá jednotlivé důvody odmítnutí žádosti, uvádí, že ve shodě s žalobcem shledal, že za přezkoumatelný důvod vůbec nelze považovat skutečnost, že u ÚOHS probíhalo týkající se předmětné veřejné zakázky. Je tomu tak proto, že správní orgán I. stupně nikdy tento důvod do svých odmítavých rozhodnutí nepromítl, a

žalovaná ve svých totožných zrušovacích rozhodnutích vždy uváděla: „*v této souvislosti je třeba odůvodnit výluky z práva na informace ve smyslu komentářové literatury a ustálené judikatury soudů, tj. odůvodnit, v jakých ohledech a jakým způsobem se požadované informace vztahují k probíhajícímu řízení u ÚOHS, na něž se povinný subjekt dovolává.*“ Tento rozpor mezi obsahem prvostupňového rozhodnutí a zcela nenavazujícím (a neustále se opakujícím) odůvodněním rozhodnutí odvolacího orgánu dle názoru soudu jednoznačně svědčí o přístupu žalované k celé věci.

- [76] K tomu lze dále poznamenat, že povinný subjekt opakovaně odůvodňoval neposkytnutí informací stejnými důvody, když pouze po vrácení spisu odůvodnění svého rozhodnutí nepatrně doplnil. Při předávání spisu žalované k odvoláním žalobce navíc vyhotovoval povinný subjekt taktéž předkládací zprávu (viz vnitřní strana papírových archů, v nichž jsou vložena vydaná rozhodnutí), kde uvádí, že cílem vydávaných rozhodnutí je „*eliminovat/oddálit soudní řízení. Přesto však nelze vyloučit, že žadatel se bude svého práva domáhat soudní cestou. Rovněž třeba zmínit, že soudy rozhodující věci v souvislosti se zák. č. 106/1999 Sb. upřednostňují výklad pro žadatele o informace příznivější.*“
- [77] Jako další důkaz obstrukčního jednání lze uvést, že odvolací orgán sice ve svých zrušujících rozhodnutích povinnému subjektu uložil, aby věc „*lépe argumentačně zdůvodnil*“, avšak jestliže se tato vada nepodařila poněkolkáté odstranit, nebylo důvodu, aby žalovaná znovu pouze rozhodnutí povinného subjektu zrušila a vrátila k dalšímu (lepšímu) rozhodnutí, jestliže byla současně oprávněna ve věci sama informaci poskytnout, příp. posoudit důvody, pro které souhlasila s povinným subjektem se závěrem o nemožnosti informace poskytnout. Soudu přitom dále není zřejmé, z čeho žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí dovozovala, že „*nebylo možné v řízení o odvolání postupovat jinak*“. V této části je proto rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné. Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) a c) správního řádu za použití ustanovení § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné,
- b) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání, anebo
- c) napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti. (pozn.: podtržení doplnil městský soud).
- [78] Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaná měla možnost buď zrušit rozhodnutí povinného subjektu a naznačit mu, jakými právními úvahami by se měl v dalším řízení řídit, anebo mohla rovnou změnit rozhodnutí povinného subjektu tak, že by sama meritorně rozhodla a doplnila rozhodnutí povinného subjektu, které by společně tvořila jeden celek. Žalovaná však ani jedním z uvedených způsobů nepostupovala, ač ve svých rozhodnutích uváděla, že postupovala podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Je tomu tak proto, že

v odůvodnění rozhodnutí žalované jednoduše nelze nalézt *právní názor*, který měl být pro povinný subjekt závazný; zcela obecné závěry a nepřipadné odkazy na řízení ÚOHS, když to nebyl důvod pro odmítnutí žádosti, přitom nelze považovat za zřejmý právní názor, který by reagoval na odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu, resp. na odvolací námitky. Sama tak zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

- [79] V takovém případě soud nemá pochybnosti o tom, že jde o zřetelný signál, že postup žalované byl v rozporu se smyslem a účelem zákona č. 106/1999 Sb. ve smyslu III. právní věty rozsudku ze dne 28. 1. 2016, č.j. 6 As 113/2014-35, neboť řešil skutkové či právní otázky, které byly v podstatných ohledech (a doslovně stejnou argumentací) již jednou řešeny (ač nevyřešeny) předchozím zrušujícím rozhodnutím odvolacího orgánu.
- [80] Uvedený postup žalované tak, jak se jeví soudu z předloženého spisu i s ohledem na předkládací zprávy, dle názoru soudu dokonce hraničí s nepochopením a zneužitím práva žalovanou. Touto otázkou se Nejvyšší správní soud v minulosti již zabýval např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č.j. 1 Afs 107/2004-48, kde vymezil znaky zneužití práva a dodal, že *„právo musí předkládat svým adresátům racionální vzorce chování, tedy takové vzorce, které slouží k rozumnému uspořádání společenských vztahů. To je příkaz nejen pro zákonodárce, ale i pro adresáty právních norem a orgány, které tyto právní normy autoritativně interpretují a aplikují; smyslu práva jako takového odpovídá pouze takový výklad textu právního předpisu, který takové uspořádání vztahů ve společnosti respektuje. Výklad, který by – při existenci několika různých interpretačních alternativ – racionalitu uspořádání společnosti pomíjel, nelze považovat za správný a závěr, k němuž dospívá, potom důsledně vzato nelze považovat ani za existující právo, a to z toho důvodu, že se přičí základnímu smyslu práva. Ostatně odedávna platí, že znát zákony neznamená znát jenom jejich text, ale především pochopit jejich smysl a působení; obdobné platí o právu samém.“* (pozn.: podtržení doplnil městský soud).
- [81] Soud na tomto místě dále dodává, že s ohledem na shora uvedený procesní vývoj žádosti žalobce nelze mluvit ani o šikanózním jednání ze strany žalobce v souvislosti s pouhým odkazem na počet již vydaných rozhodnutí za situace, kdy povinný subjekt opakovaně i dle samotné žalované sám vydával nepřezkoumatelná rozhodnutí. V takovém případě logicky nemůže být ze strany žalované kladeno k tíži žalobci, že v řízení o již jednou podané žádosti žalobce pokračoval doufaje, že mu jednou již bude vydáno konečné rozhodnutí.
- [82] Prvním důvodem pro odmítnutí poskytnutí informací byl odkaz na ustanovení § 80 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, z něhož povinný subjekt dovodil, že toto ustanovení je zvláštním důvodem pro odmítnutí žádosti.
- [83] Podle ustanovení § 80 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách: *„Zadavatel je povinen umožnit do uzavření smlouvy všem uchazečům, jejichž nabídky byly předmětem posouzení, na jejich žádost do zprávy o posouzení a hodnocení nabídek nahlédnout a poříditi si z ní výpisy, kopie nebo její opisy.“*
- [84] Vztahem tohoto ustanovení a zákona č. 106/1999 Sb. se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 6. 2010, č.j. 1 As 28/2010-86, kde formuloval i tyto právní věty: *„I. Informace, na něž se vztahuje povinnost zachovávat mlčenlivost (§ 19 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím), lze poskytnout pouze tehdy, jestliže tomu nebrání některý z důvodů odeprání informací (např. ochrana utajovaných informací, ochrana osobnosti,*

soukromí a osobních údajů, ochrana obchodního tajemství, ochrana důvěrnosti majetkových poměrů, další omezení dle § 11 téhož zákona).

II. Ustanovení § 80 odst. 3 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, nepředstavuje zvláštní důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, nýbrž pouze zaručuje uchazečům o veřejnou zakázku okamžitý přístup k úplnému znění zprávy o posouzení a hodnocení nabídek.“

- [85] V podrobnostech soud na tento rozsudek odkazuje a konstatuje, že tento důvod odmítnutí žádosti o poskytnutí informací nemůže sám o sobě obstát. Na tom nemění nic ani odkaz žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č.j. 3 As 66/2015-30, neboť tento rozsudek z citovaného rozsudku sp.zn. 1 As 28/2010 vychází, a nejsou spolu v rozporu.
- [86] Dalším důvodem pro odmítnutí žádosti o informace bylo ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., tj. že žádost byla dotazem na názory, na budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.
- [87] Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.: „*Povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*“
- [88] Tento důvod povinný subjekt uváděl pouze v prvním a druhém odmítavém rozhodnutí, kde odkazoval na důvodovou zprávu k zákonu č. 106/1999 Sb. a judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky sp.zn. 2 As 195/2015-25, sp.zn. 5 A 119/2001-38, sp.zn. 1 As 107/2011-70, sp.zn. 1 As 28/2010-86) a pak uzavřel, že dle jeho názoru je dotazem na názor ve smyslu předmětného ustanovení žádost směřující ke zjištění názoru povinného na žadatelem formulovaný předmět dotazu, aniž by byl výsledkem nebo podkladem činnosti povinného subjektu.
- [89] Vzhledem k tomu, že povinný subjekt od tohoto důvodu sám (dle názoru soudu správně) v dalších odmítavých rozhodnutích ustoupil, tak soud jen stručně uvádí, že tento důvod také nemůže a nemohl obstát, neboť povinný subjekt zcela nepřezkoumatelně uváděl, že žádost je dotazem na názor, což se však zcela vylučuje s obsahem žádosti, ze které vyplývá, že žalobce požadoval poskytnutí konkrétních dokumentů (příp. jejich příloh), z nichž všechny v době podání existovaly, protože se týkaly předmětné zakázky, která již byla v realizaci.
- [90] Třetím důvodem pro odmítnutí žádosti, který se opět vyskytoval pouze v prvních dvou odmítavých rozhodnutích, byla ochrana soukromí třetích osob a jejich osobních údajů, a to v návaznosti na ustanovení § 8a a § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a na ustanovení § 4 a § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, v tehdy platném znění.
- [91] Podle ustanovení § 8a předmětného zákona: „*Informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*“
- [92] Povinný subjekt v odůvodnění svých rozhodnutí uváděl, že vzhledem k tomu, že se v žadatelem poskytovaných dokumentech vyskytují osobní údaje a vzhledem k tomu, že povinný subjekt nemá souhlas od těchto osob se zveřejněním jejich jmen a příjmení, je tím podle ustanovení § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. splněn důvod pro odmítnutí žádosti podle ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb. Uvedl, že upřednostnil ochranu práv osob na ochranu jejich osobních údajů.

- [93] Jakkoli soud opětovně považuje toto odůvodnění za nepřezkoumatelné, tak vzhledem k tomu, že povinný subjekt od tohoto důvodu v dalších odmítavých rozhodnutích upustil, tak lze rovněž konstatovat, že tento důvod nemohl být rovněž uplatněn v souladu se zákonem. Je tomu především proto, že zákon č. 106/1999 Sb. obsahuje ustanovení § 12, které upravuje postup v případě, že povinný subjekt dospěje k závěru, že některé informace není oprávněn poskytnout. Stejně tak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č.j. 7 As 20/2013-23, uvedl, že: „*povinný subjekt je povinen poskytnout informaci v plném rozsahu v anonymizované podobě, tedy bez chráněných osobních údajů. Pokud by poskytnutí informace bez chráněných osobních údajů nepředstavovalo pro povinný subjekt pouze jednoduchou operaci, lze od žadatele o poskytnutí informace žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopie (§ 17 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím). V této souvislosti musí být pořízení kopie vykládáno jako pořízení kopie včetně provedení anonymizace.*“
- [94] Rovněž pak soud podotýká, že soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že ochrana osobních údajů je ochranou údajů o fyzických osobách a nechrání osoby právnické (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 3. 2004, Pl.ÚS 38/02).
- [95] Nosnými důvody od třetího odmítavého rozhodnutí se pak stala ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) a § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.
- [96] Podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) předmětného zákona: „*Povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.*“
- [97] Povinný subjekt k aplikaci tohoto ustanovení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č.j. 10 As 59/2014-41, ze kterého vyplývají tři varianty postupu: a) osoba, jež informaci předala, měla k jejímu předání povinnost uloženou zákonem; b) osoba, jež informaci předala, sice neměla k jejímu předání povinnost uloženou zákonem, ale s poskytnutím informace souhlasila; c) osoba, jež informaci předala, neměla k jejímu předání povinnost uloženou zákonem, a ani nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí. Povinný subjekt uvedl, že v případě sub c) se informace neposkytne. Dále odkázal na pojem „veřejné prostředky“ vymezený v zákoně č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Uvedl také, že je třeba poskytnout ochranu třetím osobám a omezit tak právo na informace, protože se jedná o informace původní a vzniklé výhradně z činnosti těchto třetích osob bez jakékoli jasné, přímé souvislosti s veřejnými prostředky. Ve vyjádření k žalobě pak žalovaná v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012, č.j. 9 As 101/2011-108.
- [98] Na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č.j. 10 As 59/2014-41, odkazoval v podané žalobě i žalobce. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že „*(...) nesouhlasí s názorem městského soudu, dle něhož „[v] daném případě účastníci výběrového řízení souhlas s poskytnutím informace povinnému subjektu nedali.*“ Dle názoru Nejvyššího správního soudu byl totiž tento souhlas obsažen již v samotném podání nabídky ve výběrovém řízení, přičemž k uvedenému závěru dospěl na základě následujících úvah.“ Dále pak uvedl, že „*(...) tím, že se soutěžitelé rozhodli dotyčného výběrového řízení účastnit, byli současně nuceni respektovat jak uvedené požadavky zadavatele, tak také požadavky kladené na toto výběrové řízení právním řádem (výběrové řízení nelze vést contra legem), z nichž*

nejdůležitějším je v kontextu projednávání věci právě požadavek transparentnosti a s ní související možnost veřejné kontroly. Podáním nabídek tudíž vyjádřili svou vůli se režimu veřejného výběrového řízení podrobit.

[50] Není proto rozhodné, zda účastníci výběrového řízení vyjádřili formalizovaným aktem souhlas s poskytnutím požadovaných informací stěžovateli; již samotnou účastí v daném výběrovém řízení je totiž takový souhlas obsažen. Vzhledem k aplikovatelnosti zásady transparentnosti lze uzavřít, že v posuzovaném případě staly se informace obsažené v odevzdaných nabídkách součástí veřejné soutěže, a tudíž i veřejně dostupným zdrojem informací (k tomu srov. analogicky § 6 zákona o veřejných zakázkách a rozsudek zde citovaný v odst. [29]). Správní orgán prvního stupně jako povinný subjekt ve smyslu informačního zákona byl proto povinen vyhovět žadateli o poskytnutí informace ohledně takové nabídky, vyjma dílčích informací, jež jsou z poskytování dle informačního zákona vyloučeny.

[51] Opačný výklad § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona byl by nejen v rozporu se zásadou transparentnosti, nýbrž by z režimu poskytování vyjímал informace, které pojmově přísluší do oblasti veřejných úkolů ve smyslu čl. 1 odst. 2 písm. a) směrnice 2003/98/ES. Smysl uvedeného ustanovení, jímž je naplnění citované směrnice, byl by výkladem o nezbytnosti formalizovaného souhlasu účastníků výběrového řízení s poskytnutím informací zcela popřen. Podáním nabídky reagujícím na záměr obce (zde hlavního města Prahy) pronajmout nemovitý majetek vyjadřuje účastník výběrového řízení tímto záměrem ohlášeného svou vůli podrobit se podmínkám výběrového řízení, včetně jeho veřejného charakteru; nabídka tak musí obsahovat požadované náležitosti, jež ve výsledku představují informace, na jejichž poskytnutí existuje dle informačního zákona právní nárok.“

[99] Dále soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 4. 2012, č.j. 15 Ca 89/2009-55, kde tento soud formuloval tuto právní větu: „V okamžiku, kdy zadavateli veřejné zakázky malého rozsahu odevzdá jeden z uchazečů zpracovanou nabídku, stávají se informace obsažené v této zpracované nabídce součástí veřejné soutěže, a tudíž i veřejně dostupným zdrojem informací. Zadavatel jako povinný subjekt ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, je proto povinen vyhovět žadateli o poskytnutí informace ohledně nabídky zpracované jedním z uchazečů veřejné soutěže, vyjma dílčích informací podléhajících utajení dle tohoto zákona. Nesouhlas se zveřejněním zpracované nabídky vyslovený podle § 11 odst. 2 písm. a) uvedeného zákona jedním z uchazečů veřejné soutěže nemá relevanci s ohledem na zásadu transparentnosti zakotvenou v § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách.“

[100] Z uvedené judikatury vyplývá, že v případě veřejných zakázek převažuje zásada transparentnosti, není důležité, zda uchazeči o veřejnou zakázku vyjádřili svůj souhlas s poskytnutím požadovaných informací, neboť již samotnou účastí v předmětném výběrovém řízení takový souhlas udělili, a proto se informace obsažené v odevzdaných nabídkách staly součástí veřejné soutěže, a tudíž i veřejně dostupným zdrojem informací. Žalovaná tedy byla povinna ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. vyhovět žalobcově žádosti o poskytnutí informací ohledně veřejné zakázky, resp. nabídky předložené jiným uchazečem, a to s vyloučením těch dílčích informací, jež jsou z poskytování dle zákona č. 106/1999 Sb. vyloučeny.

[101] Soud svůj závěr formuloval relativně obecně, a to z toho důvodu, že je nepochybné, že některé žalobcem požadované informace a dokumenty se týkají třetích osob (jiného uchazeče), a to ty specifikované v bodu [4] tohoto rozsudku pod písm. a) doklady

z nabídky uchazeče KAD spol. s r.o., písm. c) písemné objasnění předložených informací či dokladů k prokázání kvalifikace tohoto uchazeče, písm. e) písemné vysvětlení tohoto uchazeče; zatímco některé dokumenty zcela nepochybně vytvořil povinný subjekt – písm. b) protokol o posouzení kvalifikace uchazečů, písm. d) protokol o dokončení posouzení kvalifikace uchazečů, a na takové se tak zcela jistě nemůže aplikovat ustanovení § 11a odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

- [102] Předmětný důvod se tak nemůže na některé informace vztahovat vůbec, avšak povinný subjekt tento aplikoval na všechny požadované informace, aniž by ve vztahu ke každé požadované informaci posoudil, zda je tento důvod relevantní. Rozhodnutí povinného subjektu je tak v této otázce opětovně nepřezkoumatelné. Na povinném subjektu tak v dalším řízení bude, aby posoudil, ke kterým informacím se tento důvod vztahuje, a to při současném zohlednění výše citované judikatury, která upřednostňuje transparentnost a veřejnou kontrolu veřejných zakázek před ochranou práv třetích osob (uchazečů). V daném případě však dle názoru soudu z citované judikatury příliš prostoru pro úvahu povinného subjektu, zda požadované informace poskytnout či nikoli nezbyvá, neboť např. pro případ informace pod písm. a) judikatura výše výslovně dovodila, že nabídka zpracovaná jedním z uchazečů veřejné soutěže má být poskytnuta žadateli o poskytnutí informace, s výjimkou dílčích informací podléhajících vyloučení dle zákona č. 106/1999 Sb.
- [103] K odkazu žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 9 As 101/2011-108, pak soud uvádí, že žalovaná z něj citovala pouze část, ve které tento soud citoval závěry odborné literatury, aniž by jakkoli tyto závěry aplikovala na nyní projednávanou věc.
- [104] Posledním důvodem pro odmítnutí žádosti bylo obchodní tajemství. Podle ustanovení § 9 odst. 1 předmětného zákona: „*Pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.*“ V poznámce pod čarou přitom tato právní norma odkazuje na ustanovení § 17 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, v rozhodném znění (dále jen „obchodní zákoník“).
- [105] Pojmové znaky obchodního tajemství, dříve vyplývající právě z ustanovení § 17 obchodního zákoníku, na něž předmětné ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. odkazuje, jsou dnes upraveny v ustanovení § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), podle něhož „*obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení*“.
- [106] Správní soudy se v minulosti postupem povinných subjektů v souvislosti s poskytováním informací, u nichž je zvažováno, zda mohou být obchodním tajemstvím, opakovaně zabývaly. Formulovaly přitom standardy, při jejich dodržení je možné v určitých případech informace požadované žadateli v režimu zákona č. 106/1999 Sb. odmítnout s odkazem na ustanovení § 9 tohoto zákona s tím, že požadované informace představují obchodní tajemství.
- [107] Podle ustálené judikatury správních soudů k problematice poskytování informací obsahujících obchodní tajemství je pojem obchodního tajemství tvořen několika kumulativními znaky (konkurenční významnost, určitelnost, ocenitelnost, běžná nedostupnost v příslušných obchodních kruzích, souvislost s obchodním závodem, odpovídající zajišťování utajení daných skutečností tvořících obchodní tajemství). Pokud

povinný subjekt zamýšlí ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. aplikovat a odmítnout na jeho základě žádost o informace, je povinen se s existencí a povahou těchto znaků odpovídajícím způsobem vypořádat v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí (části) žádosti o informace. Proto závěr povinného subjektu o odmítnutí žádosti z důvodu omezení práva na informace spočívajícího v tom, že požadovaná informace je obchodním tajemstvím, musí být v rozhodnutí povinného subjektu náležitě zdůvodněn. Zdejší soud na tomto místě pro větší stručnost odkazuje na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č.j. 7 As 24/2007-106, ze dne 9. 12. 2004, č.j. 7 A 118/2002-37, publ. pod č. 654/2005 Sb. NSS, či v rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 7. 2013, č.j. 11 A 90/2012-39.

- [108] Správní soudy ve své konstantní rozhodovací praxi k této otázce akcentují význam přezkoumatelného odůvodnění rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti o poskytnutí informací. Zdůrazňují, že má-li rozhodnutí dostát požadavkům kladeným ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a navazující judikaturou na přezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu, musí povinný subjekt podrobně a vyčerpávajícím způsobem odůvodnit, jaké informace obsažené v požadovaném (a plně nebo částečně odepřeném) dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu ve smyslu komentovaného ustanovení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č.j. 2 As 27/2007-87, a ze dne 27. 3. 2008, č.j. 7 As 24/2007-106).
- [109] Povinný subjekt tedy musí v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu ke každé odepřené informaci (tyto informace je přitom třeba vymezit typově, např. jako údaje o technologickém postupu, údaje o klientské základně apod.) objasnit, v čem spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství k takové typově vymezené informaci. Odůvodnění pak jistě nelze formulovat pouhým paušálním odkazem na ustanovení § 504 občanského zákoníku. Z hlediska přezkoumatelnosti závěrů povinného subjektu soudem je proto naprosto nepostačující, jestliže povinný subjekt v rozhodnutí o odmítnutí žádosti toliko konstatuje existenci obchodního tajemství bránícího poskytnutí požadovaných informací, aniž blíže zdůvodní, na základě jakých zjištění tento závěr učinil.
- [110] Autoři relevantních závěrů pak uvádí, že *„v naprosté většině případů bude skutečnost taková, že pouze určitá část (části) požadovaného dokumentu bude obsahovat informace, které bude možno legitimně považovat (a chránit) jako obchodní tajemství. Tato skutečnost pro aplikační praxi povinných subjektů znamená, že je-li žádána kopie určitého dokumentu (typicky smlouvy), zásadně nelze odmítnout poskytnutí (celé) této kopie jen proto, že dotčený dokument obsahuje některé skutečnosti vykazující znaky obchodního tajemství. Povinný subjekt se musí v takovém případě vždy jednotlivě zabývat každým údajem (skupinou údajů) ve smlouvě obsaženým a u každého z nich individuálně posoudit, zda splňuje znaky obchodního tajemství; pouze v kladném případě lze ve vztahu k takto určeným údajům uplatnit ochranu dle komentovaného ustanovení. Povinný subjekt bude proto muset vydat kopii (event. doslovné opisy) všech částí smlouvy, které – jako obchodní tajemství – chráněny nejsou.*

To konkrétně znamená, že povinný subjekt s využitím § 12 (...) poskytne kopii požadovaného dokumentu, v níž anonymizuje ty jeho části, které mají povahu obchodního tajemství, a současně vydá rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podle § 15 odst. 1 z důvodu ochrany obchodního tajemství“ (srov. F., A., R., L., J., T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016).

- [111] Na základě výše uvedených judikatorních východisek je třeba uzavřít, že postup žalované, která paušálně odmítla poskytnout požadované informace specifikované v žádosti o informace týkající se dané veřejné zakázky, nemůže obstát. Žalovaná byla zcela jednoznačně povinna jednotlivě posoudit všechny dokumenty a jejich přílohy k nim požadované v žádosti. Bylo na žalované, aby v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, resp. napadeného rozhodnutí ve vztahu ke každému konkrétnímu takto požadovanému a odepřenému dokumentu alespoň typově vymezila informace, u nichž by posléze objasnila, v jakých konkrétních skutečnostech spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství.
- [112] Jak bylo odůvodněno výše, z hlediska konstantní rozhodovací praxe správních soudů týkající se přezkoumatelnosti odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je zcela nepřijatelné, pokud povinný subjekt v prvostupňovém rozhodnutí toliko konstatoval existenci obchodního tajemství bránícího poskytnutí požadovaných informací, aniž blíže v souladu se shora popsányými mantinely ve vztahu ke specifikovaným typovým informacím zdůvodnil, na základě jakých konkrétních úvah k takovému závěru dospěl.
- [113] Žalovaná, resp. povinný subjekt se v odůvodnění svých odmítavých rozhodnutí *de facto* omezil na pouhou rekapitulaci zákonných znaků obchodního tajemství. Pokud k těmto zákonným znakům učinil nějaké poznámky, jednalo se toliko o obecné a paušální závěry, z nichž není nikterak zřejmé, zda a jak se povinný subjekt naplněním těchto znaků ve vztahu ke všem žádostem o poskytnutí informací dotčeným skutečným, resp. typovým informacím zabýval. Povinný subjekt však vyjma odkazů na právní úpravu, judikaturu, odbornou literaturu a vyjma exkurze do francouzského, anglického a italského práva, uvedl pouze to, že „*všechny požadované informace mají povahu obchodních informací, neboť informace v nich obsažené jsou převážně technické a povahy obchodní.*“ Takové odůvodnění nepovažuje soud z výše uvedených důvodů za dostačující.
- [114] Napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí tak jsou podle přesvědčení zdejšího soudu s ohledem na shora popsaná východiska plynoucí z ustálené rozhodovací praxe správních soudů nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Se zřetelem k tomu, že žalovaná předmětné dokumenty a přílohy k nim neučinila součástí správního spisu, jsou její rozhodnutí nadto nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů skutkových. Správní soudy totiž v tomto směru ustáleně judikují, že podmínkou přezkoumatelnosti rozhodnutí o odepření poskytnutí informací je rovněž to, že správní soud má k dispozici kompletní správní spis, tedy včetně informací, u nichž povinný subjekt uplatnil zákonnou ochranu, neboť bez jejich znalosti sotva bude způsobilý posoudit případné důvody pro neposkytnutí informace (srov. v této souvislosti např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2013, č.j. 2 As 66/2013-25).
- [115] Žalované je třeba pro úplnost vytknout též porušení ustanovení § 15 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. V dané věci nebylo žalobcově žádosti vyhověno z důvodu ochrany obchodního tajemství podle ustanovení § 9 tohoto zákona, a proto měla žalovaná v odůvodnění rozhodnutí výslovně uvést, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství. Jakkoli lze z obsahu odůvodnění prvostupňové rozhodnutí, resp. z obsahu žádosti o poskytnutí informací předpokládat, kdo takovou osobou je, bylo na žalované, aby tuto skutečnost výslovně v prvostupňovém rozhodnutí specifikovala.
- [116] S ohledem na výše uvedené skutečnosti tak soudu nezbylo než žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.r.s. ve spojení s ustanovením § 78 odst.

1 a 4 s.ř.s. pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.

- [117] Městský soud v Praze se dále musel zabývat žalobním návrhem, v němž žalobce kromě zrušení žalobou napadeného rozhodnutí požadoval, aby soud v souladu s ustanovením § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nařídil žalované požadované informace poskytnout.
- [118] V přezkoumávané věci byla rozhodnutí žalované i povinného subjektu z výše popsaných důvodů stížena vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud v tomto směru ustáleně judikuje, že základní podmínkou pro užití ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím je přezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, tj. musí se jednat o rozhodnutí, v němž žalovaný srozumitelným způsobem řádně odůvodnil aplikaci konkrétního zákonného důvodu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 3. 2014, č.j. 5 As 75/2013-53, ze dne 28. 8. 2013, č.j. 1 As 73/2013-36, či ze dne 24. 3. 2010, č.j. 1 As 8/2010-65).
- [119] Soud tak již nemohl postupovat podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., tedy povinnému subjektu naříditi poskytnutí informace, neboť dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Přestože odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu vždy čítá několik stran, skutečné důvody neposkytnutí informace z něj seznat nelze, neboť převážně pouze obsáhle cituje ustanovení zákona, Listiny a Ústavy, které dokonce ve stejném znění opakuje na více místech, anebo nejasně cituje závěry některých autorů, které však nijak blíže nevztahuje k posuzované věci, a pouze obecně uvádí důvody pro neposkytnutí informací. Rozhodnutí žalované se pak od počátku omezilo v zásadě pouze na několik vždy stejných odstavců, bez ohledu na to, jak povinný subjekt v nových rozhodnutích svou argumentaci rozšiřoval.
- [120] Uvedený závěr pak platí zvláště tehdy, kdy žalovaná zdejšímu soudu v rámci správního spisu nepředložila informace, jejichž poskytnutí žalobci odepřela (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2013, č.j. 2 As 66/2013-25).
- [121] Na základě všech shora uvedených skutečností soud rozhodnutí žalované zrušil pro nepřezkoumatelnost podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s ustanovením § 78 odst. 1, 4 s.ř.s., a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil (ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.). V dalším řízení tak žalovaná zohlední při rozhodování o žádosti o poskytnutí informací závěry vyslovené výše v bodech [74] až [115] tohoto rozsudku. Pokud snad bude opětovně vedena úvahou směřující k odepření poskytnutí informací s poukazem zejména na ochranu obchodního tajemství, příp. další důvody, pak ke každému konkrétnímu takto požadovanému a odepřenému dokumentu typově vymezí informace, u nichž objasní, v jakých konkrétních skutečnostech spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství, příp. dalších pojmů. Své závěry přitom přezkoumatelným způsobem zdůvodní a založí je na podkladech, které učiní součástí správního spisu. I v takovém případě však musí v souladu s výše uvedeným žádosti žalobce vyhovět a požadované dokumenty poskytnout s tím, že případně znečitelní takové údaje, o nichž při dodržení shora popsaných standardů dospěje k závěru o nezbytnosti ochrany obchodního tajemství či o jiné výjimce z poskytování informací. V případě, že by v novém rozhodnutí znovu odmítl některé z požadovaných informací poskytnout, pak ke každé jednotlivě požadované informaci uvede přezkoumatelným způsobem konkrétní zákonný důvod, resp. všechny konkrétní důvody, o něž odepření takové informace opírá.

- [122] S přihlédnutím k okolnostem posuzované věci zdejší soud nad rámec nezbytného odůvodnění poukazuje na závěry vyslovené v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2013, č.j. 7 As 4/2013-81, ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012-62, a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2015, č.j. 9 A 272/2014-34. Se zřetelem k tomu, že žalované bylo závazným právním názorem uloženo, aby v případě, kdy se rozhodne požadované informace žalobci znovu odepřít, všechny informace spadající do předmětu žádosti žalobce učinila součástí správního spisu, bude soud v případném následném řízení v této věci moci přezkoumat postup žalované a případně využít svého oprávnění plynoucího z ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.
- [123] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalované, která ve věci úspěch neměla. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměnu zástupce žalobce Mgr. Daniela Jankaniče, advokáta. Mimosmluvní odměna činí 6.200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby) po 3.100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právního zástupce ve výši 600 Kč za 2 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů tedy činí 11.228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. listopadu 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu